

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14Co/189/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6819200233
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 12. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Snopčoková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2019:6819200233.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Snopčokovej a členiek senátu JUDr. Evy Dzúrikovej a JUDr. Márie Podhorovej, v právnej veci žalobcu: U. Q., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX D. XXX, proti žalovanému: Poštová banka, a. s., so sídlom 811 02 Bratislava, Dvořákovo nábrežie 4, IČO: 31 340 890, zastúpený Advokátskou kanceláriou RELEVANS, s.r.o., IČO: 47 232 471, sídlom 811 02 Bratislava, Dvořákovo nábrežie 8A, o určenie neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy, neplatnosti zmluvy o úvere, určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, o vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 3.052,- eur a o zaplatenie finančného zadosťučinenia 300,- eur, o odvolaní žalobcu a odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Revúca č. k. 8Csp/11/2019 - 134 zo dňa 14.06.2019, v spojení s dopĺňacím rozsudkom Okresného súdu Okresného súdu Revúca č. k. 8Csp/11/2019 - 147 zo dňa 19.07.2019, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Revúca č. k. 8Csp/11/2019 - 134 zo dňa 14. 06. 2019 v spojení s dopĺňacím rozsudkom Okresného súdu Revúca č. k. 8Csp/11/2019 - 147 zo dňa 19. 07. 2017 **p o t v r d z u j e** .

II. Žiadna zo strán **n e m á** právo na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd výrokom I. určil, že dohoda o zrážkach zo mzdy obsiahnutá v čl. 3.9 zmluvy o úvere č. 7775690188, uzavretej medzi žalobcom a žalovaným dňa 15.07.2011, je neplatná. Výrokom II. súd žalobu v časti o určenie neplatnosti zmluvy zamietol, výrokom III. súd zamietol žalobu aj v časti o určenie, že úver je bezúročný a bez poplatkov, výrokom IV. súd zamietol žalobu aj v časti o zaplatenie 3.052,- eur a výrokom V. súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi finančné zadosťučinenie 10,- eur do 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku. Výrokom VI. rozsudku súd rozhodol o náhrade trov prvoinštančného konania a vyslovil, že žalovaný má nárok voči žalobcovi na náhradu trov konania v rozsahu 58 %. V odôvodnení rozsudku súd konštatoval skutkový a právny základ sporu a uviedol, že žalobca sa voči žalovanému domáhal určenia neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy, neplatnosti zmluvy o úvere, určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, zaplatenia finančného zadosťučinenia vo výške 300,- eur a vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 3.052,- eur. Žalobca so žalovaným uzavrel zmluvu o úvere č. 7775690188 dňa 15.07.2011, ako formulárovú, predtlačенú spotrebiteľskú úverovú zmluvu, ktorá podľa dôvodov žaloby neobsahuje povinné obligatórne náležitosti, preto úver je bezúročný a bez poplatkov. Zmluva obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky, napr. výška odplaty, poplatok za poskytnutie úveru, písmo v zmluve alebo v obchodných podmienkach menšie ako 1,9 mm, vyhlásenie dlžníka, že sa oboznámil so súčasťami zmluvy, taktiež neplatnú rozhodcovskú doložku, dohodu o zrážkach zo mzdy, zmluvnú pokutu a poplatky, preto je zmluva ako celok neplatná. Súčasťou zmluvy, ktorej znenie bolo vopred pripravené zo strany veriteľa, je dohoda o zrážkach zo mzdy a žalovaný požiadal zamestnávateľa žalobcu o vykonávanie zrážok zo mzdy. Inštitút dohody o zrážkach zo mzdy považoval žalobca za rozporný s právom Európskej

únie a preto je neplatný. Súd prvej inštancie žalobu právne posúdil podľa ustanovenia § 497 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka, podľa § 1 ods. 2, § 9 ods. 1 a § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) a § 11 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení platnom ku dňu 15.07.2011 (ďalej len zákon o spotrebiteľských úveroch), v spojení s ustanoveniami § 52, § 53 ods. 1 až 3, § 551, § 39, § 41, § 451 a § 456 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení ku dňu 15.07.2011 a podľa ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v platnom znení (ďalej len zákon o ochrane spotrebiteľa). Súd predovšetkým konštatoval, že žalobca má na požadovanom určení naliehavý právny záujem, nakoľko sa domáha určenia neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy, neplatnosti zmluvy o úvere a určenia, že úver je bezúročný a bez poplatkov, pričom ide o určenie právnych skutočností v zmysle § 137 písm. d) Civilného sporového poriadku, čo osobitný predpis žalobcovi umožňuje. Preto súd dospel k záveru, že žalobu v tejto časti je nutné prejednať a posúdiť platnosť zmluvy o úvere vrátane dohody o zrážkach zo mzdy v nej zahrnutej a to, či je úver bezúročný a bez poplatkov. Navyše žalovaný ako veriteľ na základe napadnutej dohody vyzval zamestnávateľa žalobcu, aby vykonával zrážky zo mzdy. Súd mal za to, že medzi stranami je stav objektívnej neistoty, ktorý je nutné odstrániť žalobou o určenie, keďže inak budú realizované zrážky zo mzdy, pričom ide o zásah do majetkovej sféry žalobcu a nemožno spravodlivo od žalobcu požadovať, aby znášal takýto zásah do svojich majetkových práv a až následne sa domáhal vrátenia plnenia. Rozhodnutím, či dohoda je alebo nie je neplatná, bude stav objektívnej neistoty odstránený. Následne po konštatovaní existencie naliehavého právneho záujmu žalobcu na požadovanom určení sa súd v odôvodnení rozsudku zameril na skúmanie dôvodnosti jednotlivých uplatnených nárokov žalobcu. Pokiaľ ide o určenie, že dohoda o zrážkach zo mzdy je neplatná v zmysle § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka, nakoľko ide o neprijateľnú zmluvnú podmienku, súd v tejto časti žalobe vyhovel. Konštatoval, že priamo v zmluve o úvere je ustanovenie dohody o zrážkach zo mzdy, ktorá sa nachádza na predtlačenom formulári vopred pripravenom veriteľom, ktorého obsah žalobca nemohol ovplyvniť, mohol len zmluvu ako celok prijať alebo odmietnuť. Žalobca nemal možno uzavrieť zmluvu o úvere bez súčasnej dohody o zrážkach zo mzdy, pričom však žalovaný nepreukázal, že dohoda bola uzavretá individuálne. Zároveň mal súd za to, že dohoda spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa - žalobcu. Žalovaný sa na základe predmetnej dohody o zrážkach zo mzdy môže domôcť realizácie zrážok zo mzdy, domôcť sa plnenia zo zmluvy bez toho, aby bolo predtým o pohľadávke rozhodnuté súdom, pričom zamestnávateľ dlžníka je povinný zrážky realizovať a dlžník je povinný výkonu zrážok sa podrobiť. Súd poznamenal, že nepopiera možnosť uzavretia dohôd o zrážkach zo mzdy v spotrebiteľských vzťahoch v čase uzavretia zmluvy o úvere, uzavretie dohody by ale muselo byť takým spôsobom, aby neboli porušené právne predpisy na ochranu spotrebiteľa, teda je nutnosťou, aby takáto dohoda bola uzatváraná so spotrebiteľom individuálne, keďže pri jej uplatnení ide o vážny zásah do práv spotrebiteľa a vyžaduje sa súhlas dlžníka, ktorý musí byť jednoznačne daný, nemožno ho vyvodzovať z ustanovenia zmluvy, ktoré vopred pripravil veriteľ a ktorého obsah nemohol dlžník žiadnym spôsobom ovplyvniť. Pokiaľ sa žalobca domáhal určenia neplatnosti celej zmluvy o úvere a to z dôvodu, že sú v nej neprijateľné zmluvné podmienky, súd v tejto časti žalobu zamietol, nakoľko vykonaným dokazovaním nebola zistená neplatnosť takých ustanovení zmluvy, ktorá by spôsobovala, že zmluva ako celok nemôže byť platnou. Pokiaľ by aj bola napríklad neplatnou rozhodcovská doložka, dohoda o zmluvnej pokute alebo o nejakom poplatku, prípadne dohoda o zrážkach zo mzdy, nespôsobuje to v zmysle § 41 Občianskeho zákonníka neplatnosť celej zmluvy, ale len neplatnosť daného ustanovenia, nakoľko zmluva aj bez týchto ustanovení je dostatočne určitá, vyplývajú z nej základné náležitosti zmluvy o úvere, zmluvným stranám musí byť z nej zrejmé, aký úver je na jej základe poskytnutý. Zmluva je čitateľná, má dostatočne veľké písmo a to i jej neoddeliteľné súčasťou, takže žalobca mal reálnu možnosť oboznámiť sa s jej obsahom. Súd ani dojednanie o poplatku za poskytnutie úveru a o jeho úhrade započítaním okamžite po poskytnutí úveru nepovažoval za neplatné, výška poplatku nie je neprimeraná a v rozpore s dobrými mravmi, započítanie poplatku na poskytnutý úver je v súlade so zákonom. Dojednanie tohto poplatku je prejavom zmluvnej voľnosti, poplatok bol dojednaný zmluvnými stranami, nespôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán, nejde o neprijateľnú zmluvnú podmienku. Taktiež čl. 3.6 zmluvy nepovažoval súd za neplatný, keďže nespôsobuje nerovnováhu práv a povinností v neprospech spotrebiteľa. Žalobca mal možnosť oboznámiť sa s obsahom zmluvy o úvere a so všetkými jej neoddeliteľnými súčasťami, preto ustanovenie, že sa s týmito časťami zmluvy oboznámil, nie je neplatné. Taktiež súd nepovažoval za neplatný čl. 3.11 zmluvy, pretože toto ustanovenie ale nie je dohodou o riešení sporov v rozhodcovskom konaní, je len odkazom na rozhodcovskú doložku vo Všeobecných obchodných podmienkach veriteľa a to, že v zmluve je takýto odkaz, nie je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, neplatnou by mohla byť len samotná rozhodcovská doložka, ktorej obsah

súdu nebol známy, avšak neplatnosť rozhodcovskej doložky nemôže spôsobovať neplatnosť celej zmluvy o úvere. Pokiaľ ide o tvrdenie o neplatnosti dojednania o zmluvnej pokute, žalobca neuviedol konkrétne ustanovenie, kde by sa takáto dohoda mala nachádzať a ani prečítaním zmluvy nebolo takéto ustanovenie zistené. Súd potom žalobu v časti o určenie neplatnosti zmluvy o úvere zamietol. Pokiaľ sa žalobca tiež domáhal určenia, že úver je bezúročný a bez poplatkov, súd v odôvodnení výroku III. uviedol, že zmluva o úvere bola uzavretá písomne a obsahuje všetky náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) zákona o spotrebiteľských úveroch. Pokiaľ ide o uvedenie výšky, počtu a termínu splátok istiny, úrokov a poplatkov, súd mal za to, že zmluva tieto údaje obsahuje, pričom ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch sa nemá vykladať tak, že by bolo nevyhnutné uviesť, aká časť splátky pripadá na istinu, aká na úroky a aká na poplatky a že by bolo nutné pri uzavretí zmluvy doložiť amortizačnú tabuľku, z ktorej by tieto skutočnosti vyplývali. Povinnosť uvádzať tieto informácie nevyplýva ani zo smernice EP a Rady (ES) č. 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere, navyše Európsky súdny dvor judikoval, že členské štáty by nemali ukladať zmluvným stranám povinnosti, ktoré smernica neupravuje. Súd poukázal aj na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Cdo 146/2017, v ktorom najvyšší súd rovnako konštatoval, že v zmluvách o spotrebiteľských úveroch nemožno od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, rozpis splátok osobitne na istinu, úroky a poplatky. Ďalej súd uviedol, že zmluva nemusí obsahovať osobitne údaj o dobe trvania zmluvy, ako aj o termíne konečnej splatnosti, pokiaľ ide o rovnaký dátum. V predmetnej zmluve bola uvedená konečná splatnosť úveru 15.07.2018, z tohto údaju mal možnosť žalobca zistiť, dokedy pri dohodnutom počte splátok bude úver splácať. Úver teda nie je bezúročný a bez poplatkov z dôvodu, že by v zmluve absentovali náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) zákona o spotrebiteľských úveroch. Pokiaľ ide o výšku RPMN, súd konštatoval, že táto bola skutočne v zmluve o úvere uvedená nesprávne, pričom správny údaj o RPMN je 13,46 % a v zmluve bola uvedená vyššia RPMN 13,61 %. Výška RPMN bola v zmluve uvedená nesprávne, ale nie v neprospech spotrebiteľa. Vzhľadom na uvedené dôvody súd žalobu v časti o určenie, že úver je bezúročný a bez poplatkov zamietol. Pokiaľ sa žalobca domáhal aj nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia, súd mal za to, že žaloba v tejto časti nie je dôvodná, keďže súd nepovažoval zmluvu o úvere za neplatnú a úver, ktorý bol poskytnutý žalobcovi, nie je bezúročným a bez poplatkov. Žalobca bol preto zo zmluvy povinný uhradiť žalovanému v zmysle dojednaných podmienok a pokiaľ zaplatil istinu, úroky a poplatky podľa zmluvy, nedošlo zo strany žalovaného k bezdôvodnému obohateniu, t. j. k získaniu majetkového prospechu na úkor žalobcu plnením bez právneho dôvodu alebo z neplatného právneho úkonu. Žalobca v konaní preukázal úhrady v celkovej výške 16.536,- eur (zrážky v období od septembra 2012 do februára 2019 - vydanie neodkladného opatrenia, t.j. 78 x 212,- eur), čo je menej ako celková suma, ktorú mal žalobca podľa zmluvy zaplatiť. Úhrady nad túto sumu neboli preukázané. Zároveň nebolo zistené, že by akákoľvek úhrada žalovaného na úver bola započítaná na úhradu plnení, na ktoré nemá veriteľ nárok. Súd tak výrokom IV. rozsudku žalobu v časti o zaplatenie bezdôvodného obohatenia zamietol. Pokiaľ sa žalobca domáhal aj nároku podľa tretej vety § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa na primerané finančné zadosťučinenie, súd zdôvodnil svoje úvahy ohľadom priznania časti tohto nároku a to v nadväznosti na konkrétne okolnosti a porušenie práv alebo povinností ustanovených zákonom v súvislosti s ochranou spotrebiteľov. Súd zdôraznil, že to, aké dôsledky malo konanie dodávateľa, je v tejto súvislosti veľmi podstatná okolnosť a preto je nutné ustanovenie § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa vykladať tak, že v prípade vážnych dôsledkov konania dodávateľa v rozpore s ochranou spotrebiteľov a v prípade vzniku značných ujem, je namieste priznanie vyššieho finančné zadosťučinenie, ktoré bude postihom pre dodávateľa porušujúceho zákon a práva spotrebiteľa (na dosiahnutie toho, aby sa do budúca takéhoto konania nedopúšťal) a zároveň bude skutočným zadosťučinením i pre spotrebiteľa. Ak ale takéto konanie dodávateľa má len menej vážne dôsledky, je postačujúce i nižšie finančné zadosťučinenie. Tiež vo všeobecnosti nie je bezvýznamným pre posúdenie takéhoto nároku, aký bol postoj a konanie spotrebiteľa, či k porušeniu jeho práv došlo v dôsledku skutočne odsúdeniahodného konania dodávateľa, nekalých praktík, nátlaku a klamstiev z jeho strany, alebo i v dôsledku nedbalého prístupu spotrebiteľa, napr. nedostatočným premyslením si dôsledkov zmlúv, prípadne dokonca ich neprečítaním. Následne potom súd uviedol, že nakoľko žalobca v postavení spotrebiteľa sa na súde úspešne domohol určenia neplatnosti dohody o splátkach zo mzdy, vzniklo mu na základe § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa právo na primerané finančné zadosťučinenie od žalovaného, ktorý za porušenie týchto práv alebo povinností zodpovedá. Pokiaľ si však žalobca uplatnil primerané finančné zadosťučinenie vo výške 300,- eur, súd mu priznal finančné zadosťučinenie len vzhľadom na uplatňovanie neplatnej dohody o zrážkach zo mzdy v nižšej výške, nakoľko síce žalovaný použil neplatnú dohodu a na jej základe sa realizovali zrážky zo mzdy, ale vzhľadom na výšku zrážok, ktorá bola rovnaká ako výška dohodnutých splátok podľa zmluvy o úvere, nedošlo u žalobcu k žiadnej ujme, bolo plnené len to, čo sa žalobca v zmluve zaviazal

plniť. Nebolo preukázané, že by realizáciou zrážok zo mzdy žalovaný žalobcovi zapríčinil komplikácie, stres, zúfalstvo a útrapy, ako to žalobca tvrdil. Vzhľadom na uvedené súd výrokom V. uložil žalovanému povinnosť na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia žalobcovi vo výške 10,- eur. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 2 Civilného sporového poriadku podľa pomeru úspechu strán sporu a konštatoval, že predmetom konania bolo 5 nárokov, žalovaný bol úspešný v celosti ohľadne troch z nich (ohľadne žaloby o určenie neplatnosti zmluvy, o určenie bezúročnosti úveru a o zaplatenie bezdôvodného obohatenia), čo je úspech v rozsahu 60 %, žalobca bol úspešný v celosti ohľadne jednej z nich (ohľadne žaloby o určenie neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy), čo je úspech v rozsahu 20 % a pokiaľ ide o zaplatenie finančného zadosťučinenia, to bolo uplatnené vo výške 300,- eur, priznaných bolo 10,- eur, teda úspech žalobcu v tejto časti je cca 1 % a úspech žalovaného v tejto časti je cca 19 %. Žalobca bol teda celkovo úspešný v rozsahu 21 % a žalovaný v rozsahu 79 %, čistý úspech žalovaného je v rozsahu 58 %. Nárok na náhradu trov konania preto patrí žalovanému voči žalobcovi v rozsahu 58 % a súd súčasne vyslovil, že o výške trov konania rozhodne po právoplatnosti tohto rozsudku.

2. Voči rozsudku súdu prvej inštancie podali v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca aj žalovaný.

3. Žalobca podal odvolanie proti výrokom II., III. a IV. rozsudku a uviedol, že napadnutý rozsudok považujem za nezákonný, neodôvodnený, nevyvážený a nezohľadňujúci argumenty ani okolnosti predmetnej veci. Rozsudkom bolo podľa názoru odvolateľa porušené právo na spravodlivý proces. Namietal vadu konania, ktorá má následok nesprávne rozhodnutie vo veci, rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia a súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Žalobca namietal aj nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozsudku, zakladajúce jeho nepreskúmateľnosť. Súd prvej inštancie sa podľa názoru žalobcu nevysporiadal s argumentmi a dôkazmi a nepreskúmal zmluvu ex offo. Súd prvej inštancie bol zo zákona povinný preskúmať jednotlivé zmluvné podmienky z hľadiska ich neprijateľnosti - zo strany žalobcu boli doložené aj dôkazy, vo vyjadrení rozpísal jednotlivé neprijateľné zmluvné podmienky, o ktorých rokovala Komisia na posudzovanie podmienok v spotrebiteľských zmluvách a nekalých obchodných praktík predávajúcich za dňa 30.11.2016 (konkrétne išlo o Poštovú banku). Následne žalobca s poukazom na čl. 3 ods.1, ods. 2, čl. 6 smernice Rady č.93/13/EHS z 5.apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách a s poukazom na konkrétne rozsudky Súdneho dvora (ES) vo veci C-240/98, C-168/2005 a C-243/08 zdôraznil povinnosť súdu preskúmať ex offo spotrebiteľské zmluvy tak, aby nedošlo k porušeniu práv spotrebiteľa. Súd prvej inštancie pochybil aj v tom, že žalovaný zosplatnil úver a podľa názoru žalobcu tým zmluva zanikla, bola neplatná a žalobca poukázal na ustanovenie § 457 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého ak je zmluva neplatná alebo ak bola zrušená, je každý z účastníkov povinný vrátiť druhému všetko, čo podľa nej dostal. Žalobca zaplatil žalovanému celkom 16.536,- eur, žalovaný mu poskytol úver 12.000,- eur a tak vzniklo bezdôvodné obohatenie vo výške 4536 eur. Pokiaľ žalovaný dňa 31.10.2012 žalobcovi zosplatnil úver, znamená to, že zmluva zanikla a je neplatná. Zmluva je neplatná podľa názoru odvolateľa z dvoch dôvodov a to, že zanikla a obsahuje množstvo neprijateľných zmluvných podmienok, ktoré už súdy určili za neplatné. Pokiaľ ide o dohodu o zrážkach zo mzdy, táto je včlenená v úverovej zmluve v bode 4.8. a žalobca uviedol množstvo súdnych rozhodnutí okresných aj krajských súdov, v ktorých bola konštatovaná neprijateľnosť tejto podmienky v spotrebiteľskej zmluve, dojednanej vo forme štandardnej zmluvnej podmienky včlenenej do textu formulárových zmluvných podmienok a v ktorých bola takáto dohoda o zrážkach zo mzdy vyhlásená ako neplatná. Ohľadom rozhodcovskej doložky žalobca uviedol, že táto vo svojich dôsledkoch predstavuje veľmi výrazný zásah do práv a povinností medzi dodávateľom a spotrebiteľom, pretože nie súd, ale rozhodca rozhodne o právach a opäť žalobca poukázal na množstvo súdnych rozhodnutí krajských a okresných súdov, v ktorých bola takáto rozhodcovská doložka/zmluva vyhlásená za neprijateľnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve. Pokiaľ ide o vyhlásenie spotrebiteľa v zmluve, že sa oboznámil s Úverovými podmienkami, žalobca argumentuje, že de facto dodávateľ prenáša na spotrebiteľa dôkazné bremeno v otázke skutočného a riadneho oboznámenia sa s obchodnými podmienkami, sadzobníkom poplatkov a informáciami o poistení. Práve skryté prenesenie dôkazného bremena má pre spotrebiteľa neprijateľný účinok vo vzťahu k potenciálnemu uplatneniu jeho práv na súde a u iných štátnych orgánov, keďže spotrebiteľ už len v dôsledku predmetnej zmluvnej podmienky môže byť odradený od prípadného podania podnetov, alebo návrhov štátnym orgánom. Predmetná zmluvná podmienka zakladá hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa. Pokiaľ ide o dohodu o zmluvnej pokute, žalobca na základe početnej judikatúry súdov SR namietal, že ide o neprijateľnú zmluvnú podmienku, ktorá spôsobuje

hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech slabšej zmluvnej strany - spotrebiteľa. Pokiaľ ide o namietané poplatky - podľa názoru žalobcu sa v skutočnosti jedná o finančné záväzky spotrebiteľa za plnenia, ktoré mu po materiálnej stránke nie sú dodané a slúžia v skutočnosti len záujmom dodávateľa a zakladajú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Taktiež jednostranná zmena zmluvných podmienok je v zmysle § 53 ods.4 písm. e/ Občianskeho zákonníka neprípustná. Pre všetky tieto dôvody je zmluva o úvere neplatná. Na podporu svojich argumentov žalobca v závere odvolania opätovne poukázal na rokovanie Komisie na posudzovanie neprijateľných zmluvných podmienok v spotrebiteľských zmluvách zo dňa 30.11.2016. Žalobca naďalej zotrváva aj na svojich stanoviskách, že podľa § 9 ods.2 zákona č.129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch musí zmluva obsahovať ako obligatórne náležitosti výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia a podľa § 11 ods.1 písm. b/ citovaného zákona je poskytnutý spotrebiteľský úver bezúročný a bez poplatkov. Žalobca navrhuje, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil vo výrokových častiach II., III. a IV. a vrátil vec okresnému súdu na nové konanie a nové rozhodnutie, alebo sám rozhodol a súčasne zaviazal žalovaného na úhradu trov konania.

4. Žalovaný podal odvolanie voči výrokom I., V. a VI. rozsudku súdu prvej inštancie. Namietal záver súdu., že Dohoda o zrážkach zo mzdy je neplatnou, nakoľko ide o neprijateľnú zmluvnú podmienku. Žalovaný opätovne poukázal na skutočnosť, že v čase uzatvorenia Zmluvy o úvere a teda aj Dohody o zrážkach zo mzdy zákon č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov neobsahoval žiadne obmedzenie, ktoré by mohlo ovplyvniť platnosť Dohody o zrážkach zo mzdy. Na Zmluvu o úvere, ako aj v nej obsiahnutú Dohodu o zrážkach zo mzdy, je potrebné aplikovať právne normy platné a účinné v čase jej podpisu. Ak je inštitút dohody o zrážkach zo mzdy aprobovaným právnym inštitútom, nie je možné bez ďalšieho a priori tvrdiť, že ide o dohodu neplatnú alebo dokonca, že ide o neprijateľné dojednanie. Na podporu svojho názoru žalovaný poukázal a citoval z rozsudku Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 10Co/5/2018 a Okresného súdu Považská Bystrica. Uvedené skutočnosti deklarujú platnosť Dohody o zrážkach zo mzdy uzatvorenej medzi žalobcom a žalovaným a odvolateľ tak nevidí dôvod priznania finančného zadosťučinenia, keďže uzatvorením zmluvy nedošlo k žiadnemu porušeniu práv spotrebiteľa. Rozsudok súdu má aj vadu nepreskúmateľnosti. Ako vyplýva z ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu SR, súčasťou práva na riadne odôvodnenie je aj to, aby sa súd riadne vysporiadal so všetkými relevantnými námietkami účastníka konania. Nedostatočné vysporiadanie sa s námietkami účastníka konania spôsobuje nepreskúmateľnosť rozhodnutia.

Súčasťou práva na súdnu ochranu a na spravodlivý proces je nepochybne aj právo na riadne odôvodnenie súdneho verdiktu. Právo na spravodlivý proces vyžaduje, aby rozhodnutie bolo odôvodnené. Vyplýva to z potreby transparentnosti výkonu spravodlivosti, ktorá je inherentná každému jurisdikčnému aktu. Odôvodnenie rozhodnutia je aj zárukou toho, že výkon spravodlivosti nie je arbitrárny a napokon je predpokladom kontroly výkonu spravodlivosti zo strany verejnosti. Súčasťou práva na riadne odôvodnenie je aj to, aby sa súd riadne vysporiadal so všetkými relevantnými námietkami účastníka konania. Nedostatočné vysporiadanie sa s námietkami účastníka konania spôsobuje nepreskúmateľnosť rozhodnutia. Odôvodnenie má presvedčiť účastníkov konania, že rozhodnutie bolo výsledkom starostlivého zhodnotenia relevantných faktov, že nebolo len doprovodom vopred prijatého rozhodnutia a že nebolo svojvoľné. Následne žalovaný poukázal na judikatúra Najvyššieho súdu SR. Vzhľadom na tieto dôvody žalovaný navrhuje, aby odvolací súd podľa ust. § 389 CSP zrušil prvoinštančné rozhodnutie v napadnutej časti a vrátil vec na nové prejednanie súdu prvej inštancie, alebo aby odvolací súd podľa § 388 CSP zmenil rozhodnutie tak, že žalobu žalobcu v plnom rozsahu zamietne a zaviazá žalobcu na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

5. Žalobca podal písomné vyjadrenie k odvolaniu žalovaného a uviedol, že s ním v celom rozsahu nesúhlasí a pridrižiava sa svojich doterajších písomných vyjadrení. Je podľa jeho názoru neprijateľné, aby bolo na spotrebiteľa štandardnou zmluvnou podmienkou prenášané dôkazné bremeno oboznámenia sa so zmluvnými podmienkami. Ide jednoznačne o neprijateľnú zmluvnú podmienku, ktorá má za následok, že na spotrebiteľa je de facto prenášané dôkazné bremeno v otázke riadneho oboznámenia so zmluvnými podmienkami, ktoré má pre spotrebiteľa neprijateľný účinok vo vzťahu k potenciálnemu uplatneniu jeho práv na súde a u iných štátnych orgánov. Zmluvná podmienka je z uvedených dôvodov neprijateľná podľa generálnej klauzuly § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Dohoda o zrážkach zo mzdy je neprijateľná zmluvná podmienka s poukazom na ustanovenie § 5a ods. 1 zákona č..250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. Prípustná by bola len za podmienky, že by dohoda bola

uzavretá vo forme osobitnej listiny, spotrebiteľ bol poučený o dôsledkoch jej uzavretia a mal možnosť ju odmietnuť. Dohoda o zrážkach zo mzdy, ktorou sa zabezpečuje záväzok zo spotrebiteľskej zmluvy, je však tiež spotrebiteľskou zmluvou, pričom platí vyvrátená zákonná domnienka podľa § 53 ods. 3 Občianskeho zákonníka, že nie je individuálne dojednaná. Z uvedených dôvodov Dohodu o zrážkach zo mzdy, dojednanú vo forme štandardnej zmluvnej podmienky včlenenej do textu zmluvných podmienok, na základe ktorej je spotrebiteľ povinný podriať sa zrážkam zo mzdy bez predchádzajúcej súdnej kontroly, považuje žalobca za neprijateľnú zmluvnú podmienku, pretože zakladá hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Na podporu svojho stanoviska žalobca citoval z viacerých súdnych rozhodnutí krajských a okresných súdov. Pokiaľ žalovaný namieta, že má žalobcovi zaplatiť finančné zadosťučinenie vo výške 10 eur, žalobca uviedol, že dostatočne preukázal, že dohoda o zrážkach zo mzdy je neplatná. Je to neprijateľná zmluvná podmienka a teda má nárok na finančné zadosťučinenie. Žalovaný aj napriek tomu, že viacero súdov určilo Dohodu o zrážkach zo mzdy za neprijateľnú zmluvnú podmienku v rozpore so zákonom, nerešpektuje súdy a stále používa v zmluvách dohodu o zrážkach zo mzdy včlenenú do formulárovej zmluvy. Žalobca žiada odvolací súd, aby odvolanie žalovaného zamietol, nakoľko je nedôvodné.

6. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu zvedol, že podľa jeho názoru žalobca neunesol dôkazné bremeno, nakoľko neuviedol žiadne skutočnosti preukazujúce oprávnenosť ním žiadaných nárokov, pričom rozhodnutie prvoinštančného súdu v ním namietaných výrokoch považujeme za správne. Zároveň poukázal na svoju argumentáciu uvedenú v odvolaní voči rozsudku, respektíve v jeho predchádzajúcich početných vyjadreniach v tomto konaní. Pokiaľ ide o platnosť dohody o zrážkach zo mzdy, žalovaný opätovne poukazuje na skutočnosť, že pokiaľ sa žalobca opiera o rozsudky krajských súdov, tieto argumenty v danom konaní neobstoja, nakoľko tieto rozsudky sa týkajú úplne iného skutkového stavu a to prípadov, kedy Dohoda o zrážkach zo mzdy nebola vo forme samostatného právneho úkonu, ale bola uzatvorená ako priama súčasť Zmluvy o úvere. Žalobca vo svojom odvolaní neuviedol žiadne nové skutočnosti, ktoré by vyvrátili tvrdenia žalovaného uvedené v jeho vyjadrení k žalobnému návrhu. Žalovaný zotrváva na svojich vyjadreniach a pridŕžiava sa ich obsahu. Taktiež pokiaľ ide o argumentáciu žalobcu o neplatnosti rozhodcovskej doložky, odvolanie žalobcu žalovaný považuje v tejto časti za nadbytočné. Pokiaľ žalobca namieta poplatky obsiahnuté v zmluve, žalovaný s odôvodnením žalobcovho odvolania v tejto časti nesúhlasí, nakoľko žalobca v zmysle ustanovení zmluvy svojím podpisom potvrdil, že sa oboznámil jednak so všeobecnými obchodnými podmienkami, obchodnými podmienkami a taktiež Sadzobníkom poplatkov. Sadzobník poplatkov bol neoddeliteľnou súčasťou zmluvy. Účtované poplatky nie sú skryté sankcie a nezvyšujú nepríjemne príjem žalobcu, nakoľko predstavujú primerané sumy, ktoré museli byť žalovaným vynaložené z dôvodu, že žalobca odmietol plniť riadne. Žalobca neuvádza, ktoré konkrétne poplatky by ho mali zaťažovať, vyjadruje sa len všeobecne, bez toho, aby konkretizoval poplatok, ktorým ho mal žalovaný nepríjemne zaťažiť a teda nepreukázal jeho existenciu a dôvodnosť v tejto časti žalobného návrhu. Na podporu svojho stanoviska poukázal žalovaný na rozsudok NS SR sp. zn. 3 Obdo 3/2009 zo dňa 11.09.2008. Nielen Obchodný zákonník, keďže zmluva o úvere je absolútnym obchodom, upravuje možnosť dohodnúť a vymôcť náklady spojené s uplatnením pohľadávky, ale i v zmysle Občianskeho zákonníka sa predpokladajú náklady spojené s uplatnením pohľadávky. Náklady spojené s uplatnením pohľadávky Občiansky zákonník bližšie nešpecifikuje, preto platí, že je možné si ich dohodnúť rôzne a to aj vo forme paušálnej náhrady. Nejde teda o žiadnu skrytú sankciu, ale o platné zmluvné ustanovenie. Druh úkonu, ako i výška poplatku, boli žalobcovi presne známe už v čase uzatvorenia Zmluvy o úvere, nakoľko boli riadne uvedené v Sadzobníku poplatkov. Žalovaný má za to, že v prípade, ak by došlo k účtovaniu poplatkov, boli by primerané a vzhľadom na skutočné náklady, ktoré by žalovanému s vykonaním úkonov vznikli a mal by na tieto oprávnený nárok. Žalobca svojím podpisom na Zmluve o úvere v článku 3 bod 12 potvrdil, že pred podpisom zmluvy sa oboznámil s Formulárom pre štandardné informácie o spotrebiteľskom úvere „lepšia splátka“, ktorý mu bol sprístupnený v písomnej forme a ktorým banka informuje klienta o všetkých zákonom požadovaných informáciách o úvere. Ak žalobca potvrdil oboznámenie sa s Obchodnými podmienkami, podľa názoru žalovaného nemá naliehavý právny záujem na tom, aby jeho vyhlásenie potvrdzujúce skutočný skutkový stav bolo vyhlásené za neprijateľné. Pokiaľ žalobca namieta neprijateľnosť zmluvných pokút, podľa názoru žalovaného však neuviedol, o ktorý konkrétny druh zmluvnej pokuty ide a za aké porušenie zmluvných ustanovení je zmluvná pokuta stanovená., zároveň nebolo žalobcom špecifikované ustanovenie Zmluvy o úvere, v ktorom je údajná neprijateľná zmluvná pokuta upravená. Žalovaný má za to, že žalobca ani len nedokázal, že Zmluva o úvere vôbec upravuje nejaké zmluvné pokuty, nie to, aby preukázal ich neprijateľnosť. Žalovaný preto navrhuje, aby

odvolací súd potvrdil rozsudok prvoinštančného súdu v namietanej časti žalobcom a vo zvyšnej časti vyhovel odvolaniu žalovaného.

7. Žalobca reagoval na vyjadrenie žalovaného k jeho odvolaniu, s ktorým sa v celom rozsahu nestotožňuje. V ďalšom texte je jeho rozsiahle vyjadrenie obsahovo totožné s vyjadrením k odvolaniu žalovaného, opätovne s poukazom a s citáciou množstva súdnych rozhodnutí v spotrebiteľských sporoch. Zotrváva na svojom stanovisku, že zmluva o úvere obsahuje veľké množstvo neprijateľných podmienok a preto je od počiatku neplatná. Taktiež zotrváva na svojom názore, že zmluva o spotrebiteľskom úvere je bezúročná a bezpoplatková a navrhuje, aby súd vyhovel jeho odvolaniu

8. Taktiež žalovaný vo vyjadrení k predošlému vyjadreniu žalobcu uviedol totožné skutočnosti, ako boli už obsiahnuté v jeho vyjadrení k odvolaniu žalobcu, pričom uviedol, že sa v plnom rozsahu pridržiava svojho vyjadrenia k žalobe zo dňa 15.02.2019, ako aj svojho odvolania a predošlých vyjadrení. Navyše, nad rámec už ním uvedeného, žalovaný v tomto procesnom podaní citoval a poukázal na rozhodnutie Okresného súdu Žilina sp. zn. 17Csp/15/2016 a žalovaný navrhuje, aby odvolací súd vyhovel odvolaniu žalovaného.

9. Na vyjadrenie žalovaného reagoval žalobca opäť obsahovo zhodným vyjadrením, ktoré obsahovo korešponduje s jeho odvolaním a následnými vyjadreniami k odvolaniu žalovaného a jeho vyjadreniami k vyjadreniu žalovaného.

10. Žalovaný na toto procesné vyjadrenie žalobcu už len v stručnosti zopakoval, že žalobca ani v najnovšom vyjadrení neuviedol žiadne nové skutočnosti a žalovaný preto má za to, že žalobca neunesol dôkazné bremeno. Plne sa pridržiava dôvodov uvedených v odvolaní a navrhuje, aby odvolací súd potvrdil rozsudok prvoinštančného súdu v namietanej časti žalobcom a vo zvyšnej časti vyhovel odvolaniu žalovaného.

11. Na predmetné stručné vyjadrenie žalovaného opätovne reagoval žalobca a taktiež len v stručnosti uviedol, že trvá na svojich ostatných vyjadreniach.

12. Na toto vyjadrenie žalobcu opätovne reagoval žalovaný, ktorý poukázal na obsah svojho odvolania a predošlých vyjadrení, pričom nad rámec predošlých vyjadrení uviedol, že dlžná suma je vyjadrená najurčitejším spôsobom, aký pre daný prípad bolo možné použiť. Uviedol, že v prípade zabezpečenia splácania úveru nie je možné vymedziť konkrétnym číslom výšku dlhu. Jedinou možnou cestou je tak určenie výšky v ustanoveniach zmluvy o úvere. Pokiaľ žalobca uviedol vo svojom vyjadrení výňatok z judikatúry, žalovaný poukázal na to, že aj on vo svojom odvolaní a vyjadreniach citoval rozhodnutia, ktoré svedčia v prospech jeho právnej argumentácii, preto nemožno v aplikačnej praxi pri riešení tejto právnej otázky považovať žalobcom citované rozhodnutia za ustálenú súdnu prax, ktorá by mala odôvodňovať opodstatnenosť podaného návrhu. Neposudzovanie dohody o zrážkach zo mzdy výlučne v konkrétnom kontexte danej zmluvy o úvere, ale vnímať ju všeobecne ako neprijateľnú, odporuje nielen ustanoveniam Občianskeho zákonníka, ale súčasne vytvára nerovnováhu strán sporu v prípade, pokiaľ je jednou stranou spotrebiteľ. Žalovaný poznamenal, že nadmernú „opateru“ spotrebiteľa ako nedôvodnú a nesprávnu konštatoval aj Ústavný súd Slovenskej republiky v náleze sp. zn. PL ÚS 11/2016. Žalovaný v závere vyjadrenia apeloval na potrebu posudzovania úkonov a postupov v danom spore s ohľadom na priemerného spotrebiteľa.

13. V dôsledku odvolania krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 zák. č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku - ďalej „CSP“), vec preskúmal v medziach daných ustanovením § 379 a § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania v súlade s ustanovením § 385 ods. 1 CSP a contrario rozsudok okresného súdu podľa ustanovenia podľa ustanovenia § 387 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

14. Odvolací súd v úvode pred samotným vecným prieskumom odvolaním napadnutého rozsudku č.k. 8Csp/11/2019-134 zo dňa 14.06.2019 pre úplnosť konštatuje, že po vyhlásení predmetného rozsudku Okresný súd Revúca dňa 19.07.2019 vyhlásil dopĺňací rozsudok, ktorým súd doplnil rozsudok Okresného súdu Revúca č. k. 8Csp/11/2019-134 zo dňa 14.06.2019 o výrok: Súd žalobu v časti o zaplatenie finančného zadostučinenia vo výške 290,- eur zamietá. Voči dopĺňaciemu rozsudku odvolanie nebolo podané a preto je nutné poznamenať, že o tejto časti nároku žalobcu už bolo právoplatne rozhodnuté.

15. Pokiaľ sa odvolací súd zamerlal na vecný prieskum správnosti napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie č.k. 8Csp/11/2019-134 zo dňa 14.06.2019 a to v rozsahu podaných odvolaní tak žalobcu, ako aj žalovaného, je zrejmé, že predmetom prieskumu je rozsudok v celom rozsahu, vo všetkých jeho výrokoch (žalobca odvolaním napadol výrok II., III. a IV. a žalobca podal odvolanie voči výrokom I., V. a VI. rozsudku). Odvolací súd poznamenáva, že v sporovom konaní je odvolací súd striktne viazaný dôvodmi a rozsahom odvolania (§ 379 a § 380 Civilného sporového poriadku).

16. Žalobca, ako spotrebiteľ, sa žalobou doručenou príslušnému súdu dňa 05.02.2019, po pripustení zmeny žaloby uznesením č. k. 8Csp/11/2019-125 zo dňa 11.06.2019, voči žalovanému domáhal určenia neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy, neplatnosti zmluvy o úvere, určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, zaplataenia finančného zadost'uchinenia vo výške 300,- eur a vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 3.052,- eur. Odvolací súd konštatuje (reagujúc na konkrétne odvolacie argumenty žalobcu), že pokiaľ v odvolaní žalobca požadoval ako bezdôvodné obohatenie sumu 4.536 eur (teda viac, ako v štádiu prvoinštančného konania, kde žiadal sumu 3.052 eur), je jeho odvolací návrh právne irelevantný, nakoľko s poukazom na ustanovenie § 371 CSP žalobu nemožno v odvolacom konaní meniť. Právny a skutkový základ uplatnených nárokov žalobcu vyplýva z hmotnoprávneho zmluvného vzťahu medzi žalobcom a žalovaným, ktorým bola Zmluva o úvere „lepšia splátka“ zo dňa 15.07.2011. Nakoľko predmetom sporu bolo viac nárokov uplatnených žalobcom, súd prvej inštancie, rovnako aj odvolací súd, sa osobitne zamerlal na skúmanie opodstatnenosti, dôvodnosti a zákonnosti každého z uplatnených nárokov osobitne. Odvolací súd konštatuje, že spotrebiteľský charakter posudzovaného právneho vzťahu, ako aj právne postavenie žalobcu ako spotrebiteľa a žalovaného ako dodávateľa, nebolo v priebehu konania, ani v odvolacom konaní, žiadnou zo strán sporu spochybnené a namietané. Rovnako nebol zo strany žalovaného spochybnený v odvolacom konaní právny názor súdu prvej inštancie o existencii naliehavého právneho záujmu spotrebiteľa na požadovanom určení a to vo všetkých navrhovaných petitoch, ako to konštatoval súd prvej inštancie, s poukazom na ustanovenie § 137 písm. d) Civilného sporového poriadku.

17. Vychádzajúc z ustanovenia § 551 ods. 1, 2 a 3 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení ku dňu 15.07.2011 (ďalej „Občiansky zákonník“), uspokojenie pohľadávky možno zabezpečiť písomnou dohodou medzi veriteľom a dlžníkom o zrážkach zo mzdy; zrážky zo mzdy nesmú byť väčšie, než by boli zrážky pri výkone rozhodnutia. Proti platiteľovi mzdy nadobúda veriteľ právo na výplatu zrážok okamihom, keď sa platiteľovi dohoda predložila. Ustanovenia odsekov 1 a 2 platia aj pre iné príjmy, s ktorými sa pri výkone rozhodnutia nakladá ako so mzdou.

18. Podľa ustanovenia § 53 ods. 1, 2 a 3 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka"). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané. Za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah. Ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané.

19. Podľa ustanovenia § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

20. Pokiaľ žalobca prvým určovacím petitom žiadal o určenie, že dohoda o zrážkach zo mzdy obsiahnutá v čl. 3.9 Zmluvy o úvere č. 7775690188, uzavretej medzi žalobcom a žalovaným dňa 15.07.2011, je neplatná, odvolací súd preskúmaním odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie prisvieďča v plnom rozsahu a stotožňuje sa s právnym záverom prijatým súdom o neplatnosti tohto zmluvného dojednanja, nakoľko je rozporné so spotrebiteľským právom.

21. Odvolací súd predovšetkým konštatuje, že sporné dojednanie, ktoré svojim obsahom malo byť dohodou o zrážkach zo mzdy, je obsiahnutá vo vopred dodávateľom pripravenom formulárovom texte zmluvy o úvere a to ako zmluvné dojednanie označené [3.9]. Neobstojí - s ohľadom na listinné dôkazy - argument tvrdený žalovaným aj v štádiu odvolacieho konania v jeho vyjadrení, že dohoda o

zrážkach zo mzdy bola uzatvorená so žalobcom vo forme samostatného právneho úkonu a nie ako súčasť zmluvy o úvere. Neobstojí ani odvolací argument žalovaného, že v čase uzatvorenia zmluvy o úvere a teda aj dohody o zrážkach zo mzdy zákon č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa ešte neobsahoval ustanovenie § 5a ods. 1, na ktoré poukazuje vo svojej argumentácii žalobca, ani žiadne iné zákonné obmedzenia, ktoré by zakazovali tento zabezpečovací právny inštitút použiť v spotrebiteľskej zmluve. Zásadné je, že dohoda o zrážkach zo mzdy je dvojstranný právny úkon, a už aj zo samotného označenia tohto právneho úkonu „dohoda“ je zrejmé, že vyžaduje nevyhnutne pre svoju platnosť dosiahnutie konsenzu oboma zmluvnými stranami. Pokiaľ však zmluva o úvere obsahovala vo svojom texte „skrytý“ právny úkon vo svojom dojednaní čl. [3.9], ktorý bol súčasťou formulárovej zmluvy a ktorého obsah a koncipovanie neumožňuje dlžníkovi - spotrebiteľovi voľbu toto zmluvné dojednanie ovplyvniť, prípadne úplne vylúčiť zo zmluvných podmienok, pretože mohol len dodávateľom vopred pripravenú formulárovú zmluvu ako celok prijať alebo odmietnuť, nemožno mať za to, že takáto „dohoda“ bola výsledkom slobodnej vôle a konsenzu zmluvných strán. Žalobca nemal reálnu možnosť uzavrieť zmluvu o úvere bez dohody o zrážkach zo mzdy a je nutné prisvedčiť záveru súdu prvej inštancie, že žalovaný ani nemal snahu preukázať, že by toto zmluvné dojednanie, ako „dohoda“ bola uzavretá so spotrebiteľom individuálne. Takéto zabezpečenie dlhu nie je na prospech spotrebiteľa, spotrebiteľ sa svojou neznalosťou právnych dôsledkov tohto zabezpečovacieho inštitútu dostáva do znevýhodneného postavenia, pretože veriteľovi je takouto formou umožnené domáhať sa uspokojenia svojho tvrdeného nároku a to aj v nezákonnej výške bez obmedzení a bez náležitej súdnej kontroly, pričom nemožno vylúčiť ani účel obchádzania príslušných ustanovení na ochranu spotrebiteľa a vyňatie záväzkového vzťahu zo súdneho prieskumu. Možno potom súhlasiť so záverom konštatovaným súdom prvej inštancie v dôvodoch rozsudku, že takáto dohoda o zrážkach zo mzdy bola formulovaná jednostranne v neprospech žalobcu, ako spotrebiteľa a ustanovenia takejto dohody zakladajú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán a to výrazne v neprospech spotrebiteľa. Žalovaný sa na základe predmetnej dohody o zrážkach zo mzdy môže domôcť realizácie zrážok zo mzdy už len samotným predložením „dohody“ platcovi mzdy spotrebiteľa, ktorý neskúma dôvodnosť a zákonnosť uzatvorenia „dohody“ a je povinný zrážky zo mzdy spotrebiteľa vykonávať vo výške požadovanej veriteľom, teda bez akéhokoľvek eventuálneho súdneho prieskumu zákonnosti a okolností uzatvorenia tejto „dohody“. Ide o neprijateľnú zmluvnú podmienku, ktorá robí takúto dohodu o zrážkach zo mzdy neplatnou pre rozpor so zákonom podľa ustanovenia § 39 v spojení s ustanovím § 53 ods. 1, 2 a 5 Občianskeho zákonníka.

22. Odvolací súd však nad rámec odôvodnenia rozsudku súdom prvej inštancie potrebuje zdôrazniť aj ďalšiu okolnosť podporujúcu záver o neplatnosti dojednania o dohode o zrážkach zo mzdy. Vychádzajúc z dikcie citovaného zákonného ustanovenia § 551 Občianskeho zákonníka, odvolací súd konštatuje, že zákon pokiaľ upravuje dohodu o zrážkach zo mzdy a z iných príjmov, je pomerne strohý v zákonnej úprave, pričom výslovne požaduje písomnú formu dohody medzi veriteľom a dlžníkom a ustanovuje, že zrážky zo mzdy nesmú byť vyššie, než by boli pri výkone rozhodnutia. Žiadne ďalšie obligatórne náležitosti zo zákonnej dikcie *expressis verbis* nevyplývajú, avšak z hľadiska naplnenia požiadavky určitosti každého právneho úkonu je zrejmé, že výška zabezpečenej pohľadávky touto formou by mala z dohody o zrážkach zo mzdy jednoznačne vyplývať a to jasným a nezameniteľným spôsobom. Taktiež z charakteru dohody, ako dvojstranného konsenzuálneho právneho úkonu je zrejmé, že obsahom dohody je súhlas dlžníka s tým, aby sa mu zo mzdy vykonávali zrážky a súčasne poukazovali veriteľovi. Odvolací súd z hľadiska zákonom požadovaných formálnych a obsahových náležitostí dohody o zrážkach zo mzdy považuje dojednanie obsiahnuté v čl. [3.9] za neurčité, čo je jednoznačne zásadná vada tohto veriteľom zamýšľaného právneho úkonu, ktorý zo svojej povahy má byť dvojstranným konsenzuálnym právnym úkonom, pretože má za následok jej neurčitosť v esenciálnej náležitosti tohto právneho úkonu, kde absentuje označenie zabezpečenej pohľadávky a jej výšky. Aj z tohto dôvodu, ako dôvodu navyše, je možné prisvedčiť záveru súdu prvej inštancie, že takáto „dohoda“ okrem poukazu na ustanovenie § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka ako neprijateľná zmluvná podmienka obsiahnutá v spotrebiteľskej zmluve, je aj z dôvodu jej neurčitosti a rozporu s ustanovením § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka absolútne neplatný právny úkon.

23. Podľa ustanovenia § 37 ods. 1, 2 a 3 Občianskeho zákonníka, právny úkon sa musí urobiť slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne; inak je neplatný. Právny úkon, ktorého predmetom je plnenie nemožné, je neplatný. Právny úkon nie je neplatný pre chyby v písaní a počítaní, ak je jeho význam nepochybný.

24. Podľa ustanovenia § 38 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, neplatný je právny úkon, pokiaľ ten, kto ho urobil, nemá spôsobilosť na právne úkony. Takisto je neplatný právny úkon osoby konajúcej v duševnej poruche, ktorá ju robí na tento právny úkon neschopnou.

25. Podľa ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

26. Podľa ustanovenia § 40 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ak právny úkon nebol urobený vo forme, ktorú vyžaduje zákon alebo dohoda účastníkov, je neplatný.

27. Podľa ustanovenia § 41 Občianskeho zákonníka, ak sa dôvod neplatnosti vzťahuje len na časť právneho úkonu, je neplatnou len táto časť, pokiaľ z povahy právneho úkonu alebo z jeho obsahu alebo z okolností, za ktorých k nemu došlo, nevyplýva, že túto časť nemožno oddeliť od ostatného obsahu.

28. Občianky zákonník, prípadne aj iný zákon, výslovne ustanovujú, v ktorých prípadoch zákonom aprobovaných je možné považovať právny úkon za neplatný. Pokiaľ ide o ďalší žalobný nárok obsiahnutý v petite žaloby, ktorým sa žalobca domáhal určenia neplatnosti posudzovanej zmluvy o úvere ako celku, aj tu je nutné vychádzať z dôvodov, pre ktoré žalobca navrhoval určovacím petitom vyhlásiť celú zmluvu o úvere ako celok za neplatnú a to z dôvodu, že je v nej obsiahnuté množstvo neprijateľných zmluvných podmienok a v zmysle odvolacích argumentov žalobcu, aj z dôvodu, že žalovaný, ako veriteľ, zmluvu zosplatnil, v dôsledku čoho podľa názoru žalobcu zmluva zanikla a je neplatná. Odvolací súd poznamenáva, že predčasné vyvolanie splatnosti zmluvy o úvere nespôsobuje ako právny následok jej zánik a ani neplatnosť zmluvy. Tieto závery žalobcu nemajú oporu v zákonnej úprave. Z tohto dôvodu by preto tvrdenie o neplatnosti zmluvy o úvere neobstálo. Avšak ani z druhého dôvodu požadovaného určenia neplatnosti zmluvy o úvere- a to údajného obsahu množstva neprijateľných zmluvných podmienok, by tvrdenie žalobcu o neplatnosti zmluvy neobstálo. Súd prvej inštancie správne konštatoval, s poukazom na ustanovenia § 52 a násl., § 39 a § 41 Občianskeho zákonníka, že z obsahu zmluvy o úvere, ani z iných okolností preukázaných v prvoinštančnom konaní nebol zistený žiadny zákonom upravený dôvod neplatnosti zmluvy o úvere ako celku. V tejto časti sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie ohľadom zdôvodnenia výroku II. rozsudku a podľa ustanovenia § 387 ods. 2 CSP na dôvody obsiahnuté v bode 31. odôvodnenia napadnutého rozsudku odkazuje. Nebol zistený a preukázaný žiadny dôvod, pre ktorý by súd bol oprávnený, s poukazom na konkrétne zákonné ustanovenie upravujúce absolútnu alebo relatívnu neplatnosť právneho úkonu, vysloviť, že posudzovaná zmluva o úvere je absolútne neplatná.

29. V ďalšom žalobnom nároku sa žalobca domáhal určenia posudzovanej zmluvy o úvere ako bezúročnej a bezpoplatkovej s poukazom na zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch.

30. Podľa ustanovenia § 11 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch, poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak

a) zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1 a neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) a § 10 ods. 1,

b) je v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa.

31. Žalobca sa dovoľával určenia, že posudzovaný spotrebiteľský úver je bezúročný a bezpoplatkový z dôvodov obsiahnutých v ustanovení § 9 ods. 2 písm. f), j) a k) zákona o spotrebiteľských úveroch, podľa ktorých zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať (okrem iných aj) dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru (§ 9 ods. 2 písm. f/), ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere (§ 9 ods. 2 písm. j/) a výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia (§ 9 ods. 2 písm. k/). Pokiaľ ide o záver súdu prvej inštancie, že ani jeden z tvrdených dôvodov bezúročnosti a bezpoplatkovosti posudzovaného spotrebiteľského úveru nebol súdom zistený, odvolací súd sa aj v tejto časti plne stotožňuje s odôvodnením obsiahnutých v bode 33. rozsudku súdu prvej inštancie. Odvolací súd v súvislosti s argumentáciou žalobcu ohľadom nutnosti osobitného uvedenia výšky, počtu

a termínu splátok istiny, úrokov a poplatkov, ktorý poukázal a citoval z množstva súdnych rozhodnutí okresných aj krajských súdov, poznamenáva, že je pravdou, že slovenské súdy v rámci svojej judikatúry rozhodovali v tejto otázke nejednotne, so závermi, že veriteľ je povinný určiť v zmluve presný rozpis, koľko sa z jednotlivých splátok započítava na istinu a koľko na úroky a ostané náklady, vychádzajúc príliš formalisticky zo znenia zákona č. 129/2010 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/>> Z. z. o spotrebiteľských úveroch, pričom uvedené znenie zákona súdmi bolo interpretované prísnejšie v porovnaní so znením smernice Európskeho parlamentu a Rady č. 48/2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere, ktorá hovorí len o povinnosti uvádzať výšku, počet a frekvenciu splátok. V tomto smere odvolací súd poukazuje na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia proti Kláre Bíróovej zo dňa 09.11.2016, z ktorého vyplýva, že smernica neustanovuje výpis vo forme amortizačnej tabuľky ako obligatórnu náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere, pričom súdny dvor konštatoval, že s ohľadom na úplnú harmonizáciu, ktorú smernica č. 48/2008 predstavuje, smernica bráni členským štátom, aby vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovili povinnosť do zmluvy o úvere iné náležitosti, než sú tie, ktoré vymenúva čl. ods. 2 tejto smernice. Súd Slovenskej republiky pri výklade ustanovení právnych predpisov, platných na území SR, sú povinné aplikovať eurokonformný výklad. V prípade amortizácie istiny na základe zmluvy o úvere s dobou určitou má spotrebiteľ právo vyžiadať si výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky a to bezplatne a kedykoľvek počas celej dĺžky trvania zmluvy o úvere. Amortizačná tabuľka uvádza splátky, ktoré sa majú zaplatiť, lehoty a podmienky ich úhrady, upravuje rozpis každej splátky s uvedením amortizácie istiny a úrokov vypočítaných na základe úrokovej sadzby úveru a prípadne i dodatočné náklady; ak úroková sadzba nie je fixná alebo ak sa dodatočné náklady podľa zmluvy o úvere môžu meniť, amortizačná tabuľka zrozumiteľne a stručne uvádza, že údaje v nej uvedené budú platné len do najbližšej zmeny úrokovej sadzby úveru alebo dodatočných nákladov v súlade so zmluvou o úvere. Nie je teda potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala údaj o tom, aká časť splátky bude započítaná na istinu a aká na úroky. Na túto okolnosť osobitne reagovala potom aj následná judikatúra všeobecných súdov SR, okrem iného aj uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Cdo 146/2017 zo dňa 22.02.2018, na ktoré poukázal v odôvodnení rozsudku aj súd prvej inštancie, v ktorom Najvyšší súd SR rovnako konštatoval, že v zmluvách o spotrebiteľských úveroch nemožno od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, rozpis splátok osobitne na istinu, úroky a poplatky.

32. Pokiaľ ide o argument žalobcu, že zmluva o úvere neobsahuje obligatórne náležitosti obsiahnuté v ustanovení § 9 ods. 2 písm. f/ Zákona o spotrebiteľských úveroch, aj v tomto bode sa odvolací súd plne stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že zmluva nemusí obsahovať osobitne údaj o dobe trvania zmluvy, ako aj o termíne konečnej splatnosti, pokiaľ ide o rovnaký dátum, prípadne je táto okolnosť zrejماً z ostatných údajov v zmluve obsiahnutých (počet splátok, deň splatnosti splátok a dátum prvej splátky). V predmetnej zmluve bola uvedená konečná splatnosť úveru 15.07.2018, z tohto údaju mal možnosť žalobca zistiť, dokedy pri dohodnutom počte splátok (84), pri dátume 1. splátky 15. 08.2011 a splatnosti ďalších splátok (k 15. dňu v mesiaci) bude úver splácať. Taktiež je možné prisvedčiť záveru súdu ohľadom nesprávne uvedenej výške RPMN, že pokiaľ aj táto bola skutočne v zmluve o úvere uvedená nesprávne a to RPMN 13,61 %, pričom správny údaj o RPMN je 13,46 %, s poukazom na dikciu ustanovenia § 11 ods. 1 písm. b/ Zákona o spotrebiteľských úveroch zákon sankcionuje spotrebiteľský úver bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou len v prípade, ak je v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa. Súd nie je oprávnený vykladať jednoznačné znenie zákona extenzívne a rozširovať dôvody bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru aj na iné, zákonom neaprobované okolnosti. Vzhľadom na žalobcom uvádzané dôvody a v intenciiach prieskumu vymedzenom odvolacími dôvodmi (§ 379 a § 380 CSP), kedy je odvolací súd viazaný dôvodmi a rozsahom odvolania, je potom nutné prisvedčiť správnosti aj výroku III. rozsudku, ktorým súd žalobu v časti o určenie, že úver je bezúročný a bez poplatkov zamietol.

33. V nadväznosti na vecne správny výrok II. a III. rozsudku, je potom nutné konštatovať aj vecnú správnosť výroku IV. rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým súd zamietol aj uplatnený nárok na zaplatenie bezdôvodného obohatenia, pretože pokiaľ Zmluva o úvere nebola neplatným právnym úkonom a úver, ktorý bol poskytnutý žalobcovi, nie je bezúročným a bez poplatkov, žalobca bol zo zmluvy povinný uhradiť žalovanému plnenia dojednané v zmluve. Pokiaľ mal súd preukázané, že žalobca zaplatil žalovanému na tento úver platby v celkovej výške 16.536,- eur (zrážky v období od septembra 2012 do februára 2019), čo je menej ako celková suma, ktorú mal žalobca podľa zmluvy zaplatiť, je zrejماً, že nedošlo na strane žalovaného k bezdôvodnému obohateniu sa na úkor žalobcu a to prijatím plnenia bez právneho dôvodu, prípadne z neplatného právneho dôvodu.

34. Pokiaľ ide o žalovaným, ako odvolateľom namietaný výrok V. rozsudku, ktorým súd prvej inštancie podľa ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa priznal po zvážení miery úspešnosti dovolania sa žalobcom porušenia svojich práv ako spotrebiteľa a miery závažnosti porušenia spotrebiteľského opráva zo strany dodávateľa, primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 10 eur (z uplatnenej sumy 300 eur), odvolací súd aj v tomto výroku považuje rozhodnutie súdu za vecne správne a zákonné. Žalobca, ktorý si úspešne - hoci len v jednom žalobnom nároku, uplatnil na súde porušenie svojho spotrebiteľského práva, má v zmysle zákona nárok na primerané finančné zadosťučinenie, ktorého výšku zhodnotí na základe konkrétnych špecifických okolností súd. Súd považoval za primerané zadosťučinenie vo výške 10 eur, pričom pokiaľ súd dopĺňacím rozsudkom vo zvyšnej časti nárok na primerané finančné zadosťučinenie vo výške 290 eur zamietol, voči tomuto rozsudku žalobca odvolanie nepodal a preto ani nárok nad rámec súdom priznaných 10 eur finančného zadosťučinenia nie je predmetom prieskumu odvolacieho súdu.

35. Ďalšou odvolacou námietkou oboch odvolateľov bolo, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je nepreskúmateľné. Je potrebné uviesť, že ani táto odvolacia námietka nemá, s poukazom na odôvodnenie napadnutého rozsudku, svoje opodstatnenie. Právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo strany na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ako aj z rozhodnutí Ústavného SR totiž vyplýva, že tak základné právo podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy, ako aj právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru v sebe zahŕňajú aj právo na rovnosť zbraní, kontradiktórnosť konania a odôvodnenie rozhodnutia (II. ÚS 383/2006) a tak nepochybne právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu. Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a nie sú prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov; ktoré by popreli zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Všeobecný súd by mal vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení svojho rozhodnutia dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda inými slovami na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís súd dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé. Všeobecný súd pritom musí súčasne vychádzať z materiálnej ochrany zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov (viď napr. IV. ÚS 1/2002, II. ÚS 174/04, III. ÚS 117/07). Z práva na spravodlivé súdne konanie v tejto súvislosti vyplýva aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú zásadný význam pre rozhodnutie (I. ÚS46/05, II. ÚS 76/07). S poukazom na uvedené odvolací súd konštatuje, že rozsudok súdu prvej inštancie spĺňa vyššie uvedené kritéria pre odôvodnenie rozhodnutí a preto ho nemožno považovať za nepreskúmateľný. Odôvodnenie rozsudku zodpovedá základnej štruktúre odôvodnenia rozhodnutia. Následnosti jednotlivých častí odôvodnenia a ich obsahové (materiálne) náplne zakladajú súhrnne ich zrozumiteľnosť i všeobecnú interpretačnú a aj právnu presvedčivosť. Súd jasne a dostatočne zrozumiteľne vysvetlil právne dôvody, pre ktoré žalobe sčasti vyhovel, ako aj zdôvodnil, prečo sčasti žalobu zamietol a svoje rozhodnutie odôvodnil presvedčivo a zrozumiteľne.

36. Vzhľadom na procesný úspech strán sporu potom následne aj súd prvej inštancie správne rozhodol o nároku na náhradu trov prvoinštančného konania podľa ustanovenia § 255 ods. 2 CSP a § 262 ods. 1 a 2 CSP a po vyhodnotení miery úspechu žalobca v rozsahu 21 % a žalovaného v rozsahu 79 % a v nadväznosti na to čistého úspechu žalovaného v rozsahu 58 %, potom priznal nárok na náhradu trov konania žalovanému voči žalobcovi v rozsahu 58 %.

37. Možno potom zhrnúť, že právne a skutkové závery, na základe ktorých súd prvej inštancie meritorne rozhodol, boli vecne správne a odvolací súd preto z uvedených dôvodov rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutých výrokoch I., II., III., IV. a V. a v závislom výroku VI. o náhrade trov prvoinštančného konania podľa ustanovenia § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil ako vecne správny.

38. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ustanovenia § 262 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 396 ods. 1 CSP podľa pomeru úspechu strán v konaní a s poukazom na ustanovenie § 255 ods. 2 CSP, podľa ktorého ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov

konania právo. Odvolací súd vyslovil, že nakoľko odvolanie podali obe strany sporu a v odvolacom konaní nebol procesne úspešný ani žalobca, ani žalovaný, žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania.

39. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolaťel musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolaťela musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolaťelom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolaťelom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolaťel v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a

ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).